

Zelená politika?

Vládnoucí tržní fundamentalismus vycházející z hospodářského monoteismu („náboženství růstu“) i v této oblasti jemu podrobené politiky skutečná řešení prostě vylučuje. V utváření krajiny, v urbanismu a v architektuře, které určují charakter země a ovlivňují vývoj společnosti (nejde přitom jen o domy či pole, ale i o dálnice, vodní nádrže, parkoviště, sklady atd.) na dlouhá desetiletí i staletí by přece neměla dominovat „neviditelná ruka trhu“, která je - ze své podstaty - zároveň slepá. Jejím působením pak vzniká životní prostředí do značné míry formované čistě nahodilými a navzájem nepropojenými, dočasnými zájmy různých globálních a soukromých firem, jejichž vztah k místům, kde se odehrává náš každodenní život, je vymezen možností zisku a pro něž jsou kulturní specifčnosti nanejvýš „obchodními překážkami“. **Naše země nemá být měněna investory a developery bez společenské odpovědnosti, nýbrž lidmi, kteří v ní žijí, popř. strategickými zájmy ve prospěch národa!** Skutečně pronárodní síly totiž neuvažují v horizontu momentálního profitu ani volebního období, ale v perspektivě generací, minulých, současných i budoucích.

Životní prostředí a etnická různorodost

Člověk je jak známo „bytosť deficitní“, tzn., že na rozdíl od zvířat nedokáže v přírodě přežít „jen tak“. Už první lidské pospolitosti si proto na svém území (teritoriu) vytvářely svébytné kultury podle své přirozenosti: příbytky a jejich vybavení, ozdoby, zbraně k lovu i k boji s cizinci, nástroje, odpadní jámy, ale také a hlavně rituály, zvyky, slavnosti a jiné nemateriální činnosti. Obecně lze tedy říci, že **životním prostředím lidských skupin jsou právě jejich kultury**.

Ta, kterou si kolem sebe vytvářejí např. cikáni (jako skupina) tak zůstává našinci povětšinou cizí a v tomto smyslu jsou přes několikasetletý pobyt na území Evropy stále vnímáni jako

vetřelci, což odlišnost fyzických znaků už jen umocňuje. Nízká schopnost adaptability na kulturu většinové společnosti spolu s vysokou reprodukční schopností znamená pro majoritní obyvatelstvo zpravidla postupnou proměnu jeho životního prostředí, do něhož jsou od určité koncentrace *nepřizpůsobivých* vnášena jiná pravidla: a **kultura mj. znamená právě dodržování určitých pravidel!**, což u něj přirozeně vyvolává znejistění a pocit ohrožení. Přítomnost a působení lidských skupin z Vietnamu a Číny zase dodává zdejším městům a obcím obsah a úroveň, **kteřé neodpovídají významu jejich prostorů, architektuře, tradici.** Přebujení takových prvků cizího obsahu a nižších forem (tržnice, bistra, stánky atd.) je příznakem úpadkové *barbarizace*, která našim domovům vtiskává rysy Třetího světa.

„Systém“ si je toho vědom a tak reaguje *relativizací*, tj. **zmatením hodnot**, včetně estetických, a důrazem na nenárodní myšlení bez historické, kulturní i duchovní paměti.

Co dělat už teď?

Pěstovat etnické, tzn. rasové, národnostní a kulturně-dějinné **uvědomění**.

Liberální ideologie, které neuznává zájem lidských skupin, jen zájem *jedince* a pak „lidstva“, má přirozený sklon přehlížet i lokální krajinu. Rozhodne-li se totiž vzorový jedinec této ideologie vůbec vyjít z high-tech skleníku prostorů v nichž je *sám* doma (byt, dům, zahrada, auto, kancelář, nákupní, sportovní, zábavní a hotelová centra, letiště), pak do parku či „přírodní rezervace“. A za „divočinou“ letí třeba až na druhý konec *jednoho světa*.

Nenechat vláčet konzumem! Neměli bychom dopustit, aby to, jak vnímáme svět, pocházelo výhradně z „konzumní pseudoreality“ inscenované systémem.

Konzumismus je totiž synonymem odpadu – v USA je to 1-2 tuny na hlavu ročně, v Evropě 400-500 kg!

(Pro srovnání: v zemích bývalého východního bloku to činilo asi 100 kg, více než polovina z nich byl přítom odpad organický; dnes už prý průměrný Čech vyhodí jen za 2 měsíce tolik, kolik sám váží...)

Naučit se k nástrahám a metodám konzumního „svádění“ přistupovat s krajní rezervovaností nebo alespoň výběrově je samozřejmě obtížné, vždyť jsou založeny na vstřícnosti k našim slabostem a k tomu jsou takřka všudypřítomné, poněvadž vládnoucí systém s nimi stojí i padá. **Schopnost distance** vůči tomuto umělému světu – a její dosažení je zpravidla ještě těžší pro chudé než pro bohaté – **je však prvořadá**, neboť teprve odstup umožňuje reflexi.

Standardní „zelená hesla“ a „strategie“ jako „etický konzumismus“, třídění odpadu (recyklace), kompostérství či „kontrola ekologické stopy“ jsou pak již „jen“ konkrétními vyústěními tohoto distancovaného, „parsifalovského“ postoje.

Více k tématu zde:

Alain de Benoist a Charles Champetier: **Manifest Nové pravice**, a to hlavně v kapitolách:

Člověk: bytost zakořeněná, nebezpečná a otevřená (s. 10),

Ekonomika: mimo trh (s. 17),

Proti finančnictví: za organické hospodářství (s. 37),

Proti gigantismu: za lokální společenství (s. 38),

Proti betonovým sídlištím: za města lidské dimenze (s. 39),

Proti démonii techniky: za integrální ekologii (s. 40).

Související články: v rubrice **Biologie a ekologie + Sociologické minimum III. - Strategie odporu**.